

Oud verlangen

Volgens Google is zijn vrouw al overleden, zij trekt zich daar niets van aan.

Zij kreunt en plaatst haar handen op haar opgezette buik, haar ogen dicht geknepen alsof het licht van die ene peer aan het plafond van het kleinste kamertje haar teveel is.

Hij schuift zijn mobieltje terug in de zak van zijn wollen vest. Balend. Wanhopig. – Als zelfs het internet hem al niet meer kan helpen. Tja. Even denkt hij er aan een dokter te bellen. Ja, een dokter moet hij bellen. Nee, natuurlijk niet. Blijf scherp, blijf scherp Nico. Een dokter bellen zou betekenen dat alle

moeite voor niets is geweest. Hij schudt de gedachte vlug van zich af, klemt zijn neus dicht en tuurt tussen de benen van zijn vrouw door, teleurgesteld.

Wat had graag hij het vriendelijke gezicht van een stewardess van Tuvalu Airlines willen zien, een warm welkom verpakt in rode lipstick. Niets van dat.

Hij trekt zijn hoofd terug en laat wanhopig zijn ogen over de muren glijden, op zoek naar hulp of antwoorden, een teken, iets.

Wanhopig gemompel klinkt: 'Kom op, kom op.'

Zweet breekt hem uit.

Tientallen kleine cactussen, opgesteld als kleine legers, staren naar hem terug vanaf een van de vele planken aan de muur van het toilet. Sommige dragen sombrero's, een enkele is bezet met kleine gekleurde bloemen en er zijn er zelfs twee die een kleine gitaar dragen voor hun prikkelige buik, maar allemaal hebben ze diezelfde beschuldigende blik in hun zwarte, plastic oogjes alsof ze al zijn zonden zojuist onder ogen hebben gekregen. Naast hen staat een fles tequila. Teleurstellend leeg. Op een volgende plank staat een stad aan Delfts Blauwe molentjes. Als stadsmuren een paar gele klompen en een plastic bos tulpen .

Op de plank erboven worden vijftien Brusselse blazen geleege naast een porseleinen zak friet.

Vele planken, vele souvenirs: Afrikaanse en indiaanse olifanten, glimmende Eiffel Torens en Torens van Pisa – de een nog schever dan de ander. In de hoek achter de besmette toiletborstel leunt een hardhouten peniskoker tegen de muur. Een pronkstuk. Niet zijn maat.

De achterwand is volgeprikt met ansichtkaarten. *Groeten uit Amsterdam, Cabécar to Czech, Paama to Pyen, Velkommen, Rade to Rwanda ...* Er hangt zelf een geluidskaart in het Xhosa die als je hem opent, *click... click, click...clock* laat horen. Als Nico zijn pensioen toereikend zou zijn dan was het behang binnenkort niet langer zichtbaar.

Hij richt zich weer op zijn vrouw die vloekt in fluister. De woorden sissend door haar kunstgebit.

'Au, verdomme, het lukt niet Nicolaas.'

'Stil maar Alida, stil maar. Spaar je energie.'

Zijn vrouw lijkt in al haar pijn nog kleiner dan anders. De neuzen van haar sandalen raken nog net de tegels waardoor haar voeten wiegen als traag dansende marionetten. Zweet druipt nu van de rimpelige voorhoofden. De muren sluiten zich.

Nicolaas straalt angst, radeloosheid uit. Alida ziet bleker dan al die vrienden er de afgelopen jaren eruitzagen vlak voor de deksel erop ging. Haar blauwe aderen snijden door de huid. Stront sijpelt langs de binnenkant van haar benen. Dit is niet het beeld dat Nicolaas wil dat blijft van zijn vrouw. Zestig jaar huwelijk had zoveel mooiere plaatjes opgeleverd. Plaatjes die voorbij flitsen alsof hij degene is die op sterven ligt.

– *Flits* – Hun eerste ontmoeting op de katholieke dansavond, zij had de heupen gehad – voor zover die ingezet mochten worden – hij het lef haar aan te spreken.

– *Flits* – Hun huwelijk, ook al waren hun ouders er op tegen geweest. Hij te arm, zij te snob, de verkeerde kerk, zoiets ...

– *Flits* – De bridge avonden waarop zij vooral als koppel geducht waren. De sfeer die veranderde als zij samen door de klapdeuren van het buurthuis binnen kwamen. Als in een western. Rolletje mint in de holster. Bieden en spelen maar.

– *Flits* – Al die vakanties samen. Jarenlang. Het begon allemaal in die Kip caravan. Eind jaren vijftig zal het geweest zijn. Camping Bokkum, vijf jaar op rij tot Alida weleens een andere horizon wilde zien. België werd het. Daarna bleek de horizon behoorlijk mobiel.

– *Flits* – Hun laatste vakantie op Curaçao waar zij bij het lopend buffet De Stem ontmoetten. Ze vergaten steeds zijn naam maar waren onder de indruk van zijn lage, donkere stem. Een machtige stem gemarineerd in whisky en sigarenrook.

Hij is onder de indruk van hun reislust en vindt het spijtig te horen dat Nicolaas en Alida de reis naar hun volgende bestemming, Tuvalu, niet kunnen financieren. De Stem lijkt daadwerkelijk aangedaan en deelt mee dat hij wel wil sponsoren. En nee, nee hij duldt geen tegenspraak, het zijn zijn centjes. Mensen gelukkig maken, dat doet hij graag.

Hulp van een wildvreemde. Stel je voor. Ze willen meteen alles terugnemen wat ze de afgelopen veertig jaar over de jeugd van tegenwoordig gezegd hebben, maar ze kunnen het echt niet aannemen. De stem peinst en komt dan met een voorstel, een tegenprestatie. Ze krijgen het geld niet zomaar. Na kort overleg stemmen ze in. Het is een merkwaardig voorstel, dat wel. Maar binnen een week in staat zijn om een handvol druiven op te eten zonder deze stuk te bijten lijkt snel verdiend. Met een innig afscheid als dat van levenslange kameraden nemen ze afscheid van De Stem en spreken ze af dat ze elkaar aan het eind van de week weer zullen treffen.

De truc is, ontdekken ze op dag vier, het uitlaten van het gebit. Grauwe gerimpelde lippen onder

ingevallen wangen omklemmen de glanzende groene druiven. Een zuigend en slurpend geluid volgt. Kat in het bakkie, denken ze.

– *Flits* –

Nicolaas richt zijn blik weer op zijn vrouw. Hulp en antwoorden niet gevonden. Ze ziet er slechter uit per hartslag. Ogen als onverzorgde vissenkomen. Pupillen drijvend op hun rug.

Geëmotioneerd zakt hij door zijn knieën tot op de plakkerige tegels. Kraakbeen klinkt. Zijn hand vindt de hare. Haar kleine tengere vingers begraven in de knoestige arbeidersvuist. Zachtjes knijpt hij om te laten weten dat hij er voor haar is, om de woorden die niet komen te compenseren.

Hij schrikt op. De Zangeres Zonder Naam klinkt luid vanuit zijn borstzak. Zonder zijn ogen van zijn vrouw af te halen haalt hij het toestel uit zijn zak en brengt het langzaam naar zijn oor.

'Ja?'

De inmiddels bekende lage maar nu vooral kille en zakelijke stem klinkt: 'Is het gelukt?'

'Ik ... ik weet niet. Ze zit voor me op het toilet. Ze ziet zo bleek.'

'Hoeveel tijd is er verstreken sinds de inname.'

'Tweeëndertig. Tweeëndertig uur.'

Er valt een korte stilte aan de andere kant gevolgd door een zucht.

'Oké, luiste naar me. Ik wil dat u me zegt dat u luistert.'

Een nieuwe stilte.

'Ik luister.'

'Mocht je vrouw het niet redden, bel dan geen politie of ambulance maar bel eerst mij. Begrepen?'

Jou kip heeft mijn eieren. Ik wil ze.'

'Hoe?' Hij maakt zijn vraag niet af, lijkt het antwoord wel te weten.

'Begrepen,' zegt hij en stopt het toestel terug in zijn zak. Stilte. Absolute stilte.

– *Flits* –

Ze zitten gespannen maar overtuigd van eigen kunnen te wachten op de rand van hun bed. Een typische hotelkamer, het had overal kunnen zijn. Twee tegen elkaar aangeschoven eenpersoonsbedden met harde matrassen. Een televisie waar je als je door de negenennegentig kanalen heen zapt maar liefst zes werkende zenders tegenkomt. Roodbruin tapijt. Crème of vergeelde muren. Een nietszeggend schilderij van een zonsondergang in de kleur van verlopen sinaasappelsap. Hun kleren hangen netjes in de kast. Nachthemd en pyjama liggen keurig opgevouwen op het voeteneind. Gebitten liggen op het nachtkastje. Drie stevige kloppen op de deur klinken.

'*Bwinnen!*'

De Stem schuift de kamer binnen als een schaduw en heeft weinig woorden. Het is zover. Het moment waar ze de hele week nerveus naar toe hadden geleefd. De koelheid die ze op hun bridge

avonden bezaten was er niet. De Stem blijft staan, slaat zijn armen over elkaar en geeft door middel van een subtiel knikje aan dat hij er klaar voor is. Tijd is geld.

Alida is de eerste die een druif wegslurpt. Nicolaas volgt onmiddellijk. Succes. De Stem lijkt onder de indruk en plaatst plechtig twee vijfhonderd euro biljetten tussen hen in. Het lijkt te makkelijk.

Het is te makkelijk. De Stem neemt de twee biljetten terug en haalt een stapel van dezelfde briefjes, bijeen gehouden door een dun elastiek, uit zijn binnenzak.

'Weten jullie zeker dat jullie alleen nog naar Tuvalu willen.'

Alida en Nicolaas kijken elkaar aan, zwijgend, maar zoals vaker met langdurig geliefden, met exact dezelfde gedachte.

– *Flits* –

De hand van zijn vrouw ligt slap in de zijne. Met zijn vrije hand legt hij een pluk haar terug achter haar oor. Haar ogen zijn gesloten.

Teder wrijft hij over haar buik, daar waar zich nog ergens zesennegentig bolletjes cocaïne schuil houden. Dubbel geknoopt, probeert hij zichzelf gerust te stellen.

Volgens Google is zijn vrouw al overleden, hij trekt zich daar niets van aan.